

[Statsministeren]

Hvis vi ser på den offentlige sektor – og regeringen og dens partier har den opfattelse, at vores offentlige sektor stadig er en for stor belastning i forhold til vores produktion, og vi arbejder med det – så er underskudssaldoen i den samlede danske offentlige sektor alligevel et ganske pænt tal – uha, sammenlignet med de andre i EF er det et flot tal. Men ser vi på udviklingstendensen, var i 1982 underskuddet i den samlede offentlige sektor 9,1 pct. af BNP.

Nu i 1990 vil det være på højst 1 pct. af BNP.

Vi er altså ikke bare på rette vej, vi er tæt ved det eftertragtede mål.

Ser vi så på skattetrykket, ak ja. I denne regerings tid har vi oplevet et skattetryk på over 50 pct. Det var nødvendigt at komme derop, selv om det var ubehageligt, for vi måtte jo skaffe nogenlunde balance mellem indtægter og udgifter – det kunne jo ikke køre videre med, at staten havde udgifter hvert år, som ikke blev finansieret hvert år gennem indtægterne.

Men jeg kan alligevel ikke lade være med at minde om, at toppen i denne svære bestræbelse for balance gav os i 1988 et samlet skattetryk på 52,2 pct., i 1990 bliver det 49,3 pct., og det ser ud til, at skattetrykket til næste år bliver 48,5 pct. Det er dog, hvis vi sammenligner med det skrækkeligste år, 1988, en nedgang i det samlede skattetryk på 6-7 pct. Det er ikke godt nok, men det er da godt, at det går den vej.

Jeg tror, at vi alle er optaget – det er man også ude i befolkningen meget voldsomt, og det er jeg godt tilfreds med, for det er ansvarligt – af den store offentlige gæld. Hvor stor er den? Den er for stor, og den skal ned, og den skal væk, men statsgælden var i 1984 – det år, hvor den toppede – godt 73 pct. af BNP – altså det, vi 5 mio. danskere står for af produktion i løbet af et år – men i 1989 er de 73 pct. dog gået ned til 60 pct.

Det går klart og rimelig hurtigt den rigtige vej, og jeg ved godt, at så mange herhjemme gerne vil tænke på deres egne forhold, og jeg vil ikke bebrejde dem noget, for vi skal være optaget af vores egne forhold, og Danmark skal løse Danmarks problemer, så må de andre om deres, men jeg kan ikke lade være med at minde om, at der kun er tre lande i EF, som i 1980'erne har optaget færre offentlige lån end Danmark, og det er Luxembourg – og jeg må måske antyde, at de er påvirket af ganske særlige finansomstændigheder – og så er det i øvrigt

Vesttyskland og England. Alle de andre har optaget større offentlige lån end vi.

Men ser vi så på den samlede offentlige gæld, er det så noget, der kan slå os fuldstændig omkuld? Den er for stor, den skal ned, vi skal af med den. Men lad mig alligevel minde om, at en lang række lande, vi kan sammenlignes med, har væsentligt – ja, næsten uhyggeligt – meget større offentlig gæld målt i procent af BNP end Danmark. Det er deres problem, som de selv skal løse, men jeg vil bare gerne tilvejebringe et afbalanceret billede af Danmarks stilling.

Belgien har en offentlig bruttogæld på 133 pct. af BNP, Holland har en på 80 pct. af BNP.

Japan – dette land med orden i alting – har en offentlig bruttogæld på 68 pct. af BNP. Danmark har en, og den er for stor, men den er mindre end dem, jeg har nævnt; den er nemlig på 55 pct. af BNP.

Jeg siger det blot for at gøre opmærksom på, at Folketingets medlemmer ikke skal fortvivle. Vi skal nok ordne det hele. Det står ikke ringere til her end de andre steder. Det står bedre til.

Det er vel også baggrunden for, at EF-Kommissionen anser Danmark for at være et af de lande, der er bedst forberedt til at træde ind i ØMU'ens første fase pr. 1. juli i år. Og jeg kan vel også minde om, at vor egen Nationalbankdirektør siger – ja, man tager sig jo lidt til hovedet og spørger, om det virkelig kan være rigtigt, men det er det vel, når han siger det – at vi tilhører den hårde kerne inden for det europæiske monetære samarbejde, og hvem betvivler i dag, at den faste kronekurs er troværdig?

Vi har også andre udenlandsvurderinger: World Competitiveness Report fra 1990 viser, at udlandet har en enestående tillid til dansk økonomi. I det hele taget er der jo det ejendommelige forhold, at vi her i Danmark har så lidt tillid til Danmark, medens de i udlandet har så stor tillid til os.

Rapporten peger dog også på svagheden i Danmark: skattesystemets indflydelse på folks vilje til at gøre en ekstra indsats. For nylig har jeg set, at Standard & Poors betegner udviklingen i Danmark som imponerende.

Det synes jeg er lidt overdrevet, men det er da godt nok.

Så må man spørge: Hvad er det, der skal til i år, til næste år og til næste år igen? Der skal det til, at vi fører en stram flerårig stabiliseringspolitik kombineret med – og det var jeg inde på